

tonnia tarvikkeita, kuten ruokaa, vettä, huopia, vuodevaatteita, hygieniatarvikkeita, vaatteita ja polttoainetta. Nuoret naimattomat aikuisemme ovat tehneet vapaaehtoistyötä etsien kadonneita jäseniä. He ovat käyttäneet internetiä, sosiaalista mediaa ja muita nykyajan yhteydenpitovälineitä. Jäsenet toimittavat kirkon hankkimilla skoottereilla apua sellaisille alueille, joille on vaikea päästä autolla. Useissa vaarnoissa ja seurakunnissa Tokiossa, Nagoyassa ja Osakassa on järjestetty palveluprojekteja hygieni- ja siivouspakkausten kokoamiseksi. Tähän mennessä yli 4 000 vapaaehtoista on lahjoittanut yli 40 000 palvelutuntia. Apumme jatkuu Japaniin ja mille tahansa muille alueille, joilla on tarvetta.

Veljeni ja sisareni, kiitän teitä uskostanne ja omistautumisestanne evankeliumille, siitä rakkaudesta ja huolenpidosta, jota osoitatte toisillemme, sekä siitä palvelusta, jota teette seurakunnissanne ja vaarnoissanne sekä piireissänne. Kiitos myös uskollisuudestanne kymmenysten ja uhrilahjoitusten maksamisessa sekä anteliaisuudestanne kirkon muiden rahastojen hyväksi.

Vuoden 2010 lopussa oli 52 225 lähetyssaarnaajaa, jotka palvelivat 340 lähetyksentällä kautta maailman. Lähetystyö on valtakunnan elinehto. Saanen ehdottaa, että jos voitte, harkitsisitte lahjoitusta kirkon yleiseen lähetystyörahastoon.

Nyt, veljet ja sisaret, olemme innokkaita kuuntelemaan puheita, joita meille tänään ja huomenna esitetään. Ne, jotka tulevat puhumaan meille, ovat tavoitelleet taivaan apua ja johdatusta, kun he ovat valmistaneet puheitaan. Rukoilen, että täytyisimme Herran Hengestä ja ylentyisimme sekä saisimme innoitusta, kun kuuntelemme ja opimme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin koorumista

Lepopäivä ja sakramentti

Olkoon perheenne täynnä rakkautta, kun pyhitätte lepopäivän koko päivän ajan ja koette sen hengellisiä siunauksia läpi viikon.

Veljeni ja sisareni eri puolilla maailmaa, tänä aamuna olemme tulleet kuuntelemaan profeetan ääntä. Todistan, että se ääni, jonka juuri kuulimme, on Jumalan elävän profeetan – presidentti Thomas S. Monsonin – ääni maan päällä tänä päivänä. Kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meillä on hänen opetusensa ja esimerkinsä!

Tänä vuonna meillä kaikilla on mahdollisuus tutkia pyhäkoulussa profeettojen sanoja Uudesta testamentista. Kun Vanhassa testamentissa tutkitaan profeettoja ja yhtä kansaa, Uudessa testamentissa keskitytään sen ainoan Ihmisen elämään ja vaikutukseen, joka tuli kuolevaisuuteen omistaen taivaan ja maan kaksoiskansalaisuuden – Vapahtajamme ja Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen.

Nykypäivän maailma on niin ihmisoppien kyllästämä, että on helppo unohtaa ja kadottaa usko tuohon mitä tärkeimpään selontekoon Vapahtajan elämästä ja palvelutyöstä – Uuteen testamenttiin. Tämä pyhä kirja on pyhien kirjoitusten historian keskipiste, aivan kuten Vapahtajan itsensä tulisi olla meidän elämämme

keskipiste. Meidän on sitouduttava tutkimaan sitä ja pitämään sitä arvossa!

Kun tutkimme Uutta testamenttia, voimme löytää verrattomia viisauden helmiä. Nautin aina lukiessani kertomuksia Paavalista ja siitä, kun hän matkusti ja järjesti Vapahtajan kirkon, varsinkin hänen opetuksiaan Timoteukselle. Paavalin kirjoituksissa Timoteukselle neljännessä luvussa sanotaan: ”Neuvo ja opeta tällä tavoin. – Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, [hengessä,] uskossa ja puhtaudessa.”¹ En keksi mitään parempaa tapaa, jolla voimme ryhtyä olemaan tai olla edelleen hyvä esimerkki uskovista kuin pyhittämällä lepopäivän.

Maailman luomisesta alkaen yksi päivä erotettiin kaikista muista. ”Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen.”² Jumalakin lepäsi työstään sinä päivänä, ja Hän odottaa lastensa tekevän samoin. Israelin lapsille Hän antoi käskyn:

”Muista pyhittää lepopäivä.

Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi,

mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. – –

Sen vuoksi Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.”³

Lepopäivän viettomalliin täytyy aina sisältyä Jumalan palveleminen. Kun Aadam ja Eeva olivat tulleet kuolevaisuuteen, heidän käskettiin palvella Herraa Jumalaansa ja uhrata ”katraidensa esikoiset uhriksi Herralle. – – Tämä on Isän Ainosyntyisen uhrin vertauskuva.”⁴ Eläinten uhraaminen muistutti Aadamin jälkeläisille, että jonakin päivänä Jumalan Karitsa, Jeesus Kristus, antaisi oman henkensä uhrina meidän puolestamme.

Vapahtaja puhui siitä uhrista koko elämänsä ajan.⁵ Hänen ristiinnaulitsemisensa aattona Hänen sanansa alkoivat täyttyä. Hän kokosi opetuslapsensa yhteen erääseen yläkerran huoneeseen, kauaksi maailman häiriöteki- jöistä. Hän asetti Herran ehtoollisen sakramentin.

”Aterian aikana Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: ’Ottakaa ja syökää, tämä on minun ruumiini.’

Sitten hän otti maljan, kiitti Jumalaa, antoi heille ja sanoi: ’Juokaa tästä, te kaikki.

Tämä on minun vereni, liiton veri, joka kaikkien puolesta vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi.”⁶

Siitä hetkestä lähtien Vapahtajan sovitukselta tuli suuri ja viimeinen uhri. Kun Hän ylösnousemuksensa jälkeen ilmestyi Amerikan mantereella, Hän antoi pappautensa opetuslapsilleen ja asetti sakramentin sanoen:

”Ja pitääkää aina huoli, että teette tämän – –, niin kuin minä olen murta- nut leivän ja siunannut sen ja antanut sitä teille. – –

Ja se on todistuksena Isälle siitä, että te aina muistatte minut. Ja jos te aina muistatte minut, minun Henkeni on oleva teidän kanssanne.”⁷

On merkittävää, että jopa läpi synkeiden luopumuksen aikojen tätä lepopäivän pyhittämisen ja sakramentin mallia noudatettiin edelleen monessa eri muodossa.

Kun evankeliumi palautettiin, Pietari, Jaakob ja Johannes, kolme niistä apostoleista, jotka ensimmäisinä saivat sakramentin Vapahtajalta, ilmestyivät Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle. Heidän johdollaan palautettiin pappauten valtuus, joka on välttämätön sakramentin toimittamiseksi kirkon jäsenille.⁸

Se pappauten valtuus, jonka Vapahtaja antoi profeetoilleen ja

apostoleilleen sekä heiltä meille, on edelleen maan päällä tänä päivänä. Nuoret pappautenhaltijat kautta maailman osoittavat kelpoisuutensa käyttäen pappauten voimaa, kun he vilpittömästi pitävät käskyt ja elävät evankeliumin tasovaatimusten mukaan. Kun nämä nuoret miehet säilyttivät hengellisesti puhtaat kädet ja puhtaan sydämen, he valmistavat ja siunaavat sakramentin Vapahtajan tavalla – sen mukaan kuin Hän teki sen yli kaksituhatta vuotta sitten.

Sakramentin nauttiminen on keskeisellä sijalla lepopäivän viettossamme. Opissa ja liitoissa Herra

käskee meitä kaikkia:

”Ja jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan uhriksi sakramenttisi minun pyhänä päivänäni;

sillä totisesti tämä on päivä, joka on määrätty sinulle levätäksesi töistäsi ja omistaaksesi hartautesi Korkeimmalle.

– – Äläkä tee tänä päivänä muuta.”⁹

Kun pohdimme lepopäivän ja sakramentin mallia omassa elämässämme, näyttää olevan kolme asiaa, jotka Herra vaatii meiltä: Ensimmäiseksi, varjelemaan itsemme niin ettei maailma saastuta. Toiseksi, menemään rukoushuoneeseen antamaan uhriksi sakramenttimme. Ja kolmanneksi, lepäämään töistämme.

On upeaa olla kristitty ja elää

Kristuksen tosi opetuslapsena. Meistä Hän sanoi: ”He eivät kuulu maailmaan, niin kuin en minäkään kuulu.”¹⁰ Jotta varjelisimme itsemme niin ettei maailma saastuta, Hän odottaa meidän välttävän lepopäivänä maailmallisia liikeasioiden ja ajanviettopaikkojen häiriötekijöitä.

Uskon, että Hän haluaa meidän myös pukeutuvan asianmukaisesti. Nuoremme saattavat ajatella, että vanha ilmaus ”pyhävaatteet” on vanhentunut. Silti me tiedämme, että kun pyhävaatteet taantuvat arkiasuksi, asenteet ja teot seuraavat perässä. Ei tietenkään ole ehkä välttämätöntä, että lapsemme käyttävät virallista pyhäasua auringonlaskuun saakka. Sillä vaateuksella, jota me kannustamme heitä käyttämään, ja niillä toiminnoilla, joita

me suunnittelemme, me kuitenkin autamme heitä valmistautumaan sakramenttiin ja nauttimaan sen siunauksista koko päivän.

Mitä tarkoittaa antaa Herralle uhriksi sakramenttimme? Myönämme, että me kaikki teemme virheitä. Meidän jokaisen tulee tunnustaa syntimme ja virheemme taivaalliselle Isällemme ja muille, joita ehkä olemme loukanneet, sekä luopua niistä. Lepopäivä tarjoaa meille kallisarvoisen mahdollisuuden antaa nämä – sakramenttimme – Herralle. Hän on sanonut: ”Muista, että tänä Herran päivänä sinun tulee antaa uhrilahjasi ja sakramenttisi uhriksi Korkeimmalle tunnustaen syntisi veljillesi ja Herran edessä.”¹¹

Vanhin Melvin J. Ballard on muistuttanut: ”Haluaamme jokaisen myöhempien aikojen pyhän tulevan sakramenttipöydän ääreen, koska se on itsetutkistelun, itsetarkastelun paikka, jossa voimme oppia suoristamaan kurssiamme ja oikaisemaan omaa elämäämme ja saattamaan itsemme sopusointuun kirkon opetusten sekä veljimme ja sisartemme kanssa.”¹²

Kun me nautimme sakramentin kelvöllisesti, me todistamme, että olemme halukkaita ottamaan Vapahatajan nimen päällemme ja pitämään Hänen käskynsä ja *todellakin* muistamaan Hänet aina, jotta Hänen Henkensä olisi meidän kanssamme. Tällä tavoin kasteemme liitto uudistuu. Herra vakuutti opetuslapsilleen: ”Niin usein kuin tämän teette, te muistatte tämän hetken, jonka minä olin teidän kanssanne.”¹³

Toisinaan ajattelemme, että töistämme lepääminen on vain sitä, että annamme heidän paalaus koneen seistä pellolla jouten tai laitamme liikehuoneiston oveen kyltin ”Suljettu”. Nykypäivän maailmassa työhömme kuitenkin sisältyvät elämämme

jokapäiväiset askareet. Tämä voi tarkoittaa liiketoimia, joita voimme hoitaa kotoa käsin, urheilukilpailuja ja muita harrastuksia, jotka etäännyttävät meitä lepopäivän jumalanpalvelusta ja mahdollisuudesta palvella muita.

”Älä suhtaudu kevytmielisesti pyhiin asioihin”¹⁴, Herra ilmoitti myöhempien aikojen pyhille aivan kuin muistuttaakseen meitä siitä, mitä Hän sanoi opetuslapsilleen: ”Sapatti on ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten.”¹⁵

Veljet ja sisaret, kun me myöhemmin aikoina höllennämme sitoutumistamme Vapahtajaan, kun jätämme Hänen Uudessa testamentissa ja muissa pyhissä kirjoituksissa olevat opetuksensa huomiotta ja lakkaamme seuraamasta Häntä, vastustaja menestyy. Vanhemmat, nyt on aika opettaa lapsiamme olemaan esimerkkinä uskovista siten että he osallistuvat sakramenttikokoukseen. Kun sunnuntaiaamu koittaa, auttakaa heitä olemaan levänneitä, asianmukaisesti pukeutuneita ja hengellisesti valmiita nauttimaan sakramentin vertauskuvat ja saamaan Pyhän Hengen valaiseva, valistava, ylevöittävä voima. Olkoon perheenne täynnä rakkautta, kun pyhitätte lepopäivän koko päivän ajan ja koette sen hengellisiä siunauksia läpi viikon. Kehottakaa poikianne ja tyttäriänne nousemaan ja loistamaan pyhittämällä lepopäivän, jotta heidän valonsa ”olisi viirinä kansakunnille”¹⁶.

Vuosien vierieissä muistelen yhä niitä lepopäiviä, jolloin olin nuori ja nuori aikuinen. Muistan yhä sen ensimmäisen päivän, jolloin jaoin sakramenttia diakonina, ja ne pienet lasikupit, joita tarjosin seurakuntamme jäsenille. Muutama vuosi sitten erästä kotikaupunkini kirkkorakennusta remontoitiin. Puhujakorokkeessa oli eräs lokero, joka oli pantu kiinni. Kun se avattiin, sieltä löytyi näitä pieniä

lasikuppeja, jotka olivat olleet kätöksissä vuosikausia. Yksi niistä lahjoitettiin minulle muistoksi.

Muistan myös vihreän varustelaitikon, jota kannoimme mukamme Yhdysvaltain merijalkaväkijoukoissa. Varustelaitikon sisällä oli puutarjotin ja sakramenttikuppipakkaus, jotta meitä voitaisiin siunata Herran ehtoolaisen rauhalla ja toivolla myös sodan selkkauksessa ja epätoivossa.

Kun ajattelen niitä nuoruuteni sakramenttikuppeja – toisia lapsuuskotini suojaisassa laaksossa ja toisia tuhansien kilometrien päässä Tynnellämerellä – minut täyttää kiitollisuus siitä, että maailman Vapahtaja oli halukas juomaan ”siitä katkerasta maljasta”¹⁷ minun tähteni. Ja koska Hän teki niin, voin sanoa psalmikirjoittajan tavoin, että ”minun maljani on ylitsevuotavainen”¹⁸ Hänen äärettömän ja iankaikkisen sovituksensa siunausten ansiosta.

Tänä lepopäivää edeltävänä päivänä, kun aloitamme tämän suurenmoisen konferenssin, muistakaamme niitä siunauksia ja mahdollisuuksia, jotka ovat meidän, kun joka viikko

osallistumme seurakunnissamme sakramenttikokoukseen. Valmistautukaamme ja käyttäytykäämme lepopäivänä sillä tavoin, että saamme meille luvatut siunaukset sekä itsellemme että perheellemme. Lausun erityisen todistukseni siitä, että suurinta iloa tässä elämässä saamme seuraamalla Vapahtajaa. Rukoilen, että pitäisimme Hänen käskynsä pyhittämällä Hänen pyhän päivänsä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 1. Tim. 4:11–12.
2. 1. Moos. 2:3.
3. 2. Moos. 20:8–11.
4. Moos. 5:5, 7.
5. Ks. esim. Mark. 10:32–34; Joh. 2:19; 10:17; 12:32.
6. Matt. 26:26–28.
7. 3. Nefi 18:6–7.
8. Ks. JS-H 68–69, 72; ks. myös OL 27:12–13.
9. OL 59:9–10, 13.
10. Joh. 17:16.
11. OL 59:12.
12. Julkaisussa Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 1949, s. 150.
13. JSR Mark. 14:21.
14. OL 6:12.
15. Mark. 2:27.
16. OL 115:5.
17. 3. Nefi 11:11.
18. Ps. 23:5.

Kiova, Ukraina

